

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Lov om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2567 ff.).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Knudsen): Dette Forslag, som jeg herved har den Ære at anbefale til det høje Tings Velvillie, blev første Gang fremsat fra vor Side 20de Februar 1899. Det kom da ikke til første Behandling, og det fremsattes derfor i den følgende Samling den 26de Oktober 1899, hvorefter det kom til 1ste Behandling 9de November 1899. Det blev henvist til et Udvalg, fra hvilket der foreligger en Beretning, indeholdende blandt andet en Række Forslag, sigtende til at komme ind paa en ny Ordning af Alderdomsunderstøttelsen. Jeg skal ikke komme ind paa disse Forslag, de ville være ærede Medlemmer bekendte af Beretningen, da de ikke forelaa som Forslag her i Tinget, men kun som Forslag i Udvalget, og Udvalget har som Helhed ikke taget Stilling til dem endnu. Jeg skal derfor lade den Sag ligge. Ligeledes vil jeg tillade mig at anføre, at jeg i Fjor, da jeg havde Ordet om denne Sag, ud af de officielle Beretninger om den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsesloven nu virker, fremdrog en Række statistiske Angivelser, hvoraf man kunde se, paa hvilken Maade Loven virkede. Idet jeg altsaa skal henvise til mine Udtalelser ved denne Lejlighed, skal jeg heller ikke komme nærmere ind derpaa; der foreligger ikke særlig ny Oplysninger i saa Henseende. Jeg skal altsaa i Dag indskrænke mig til at nævne de væsentligste Ting, hvorved vort Lovforslag afviger fra den gældende Lov, og tillige omtale enkelte Forandringer, som vi have gjort i Lovforslaget sammenlignet med i Fjor.

For det første vil jeg anføre, at det Grundlag for Ydelse af Alderdomsunderstøttelse, som findes fastslaaet i Lovens § 1, have vi i alt væsentligt ladet blive staaende; der er kun foretaget en enkelt Forandring deri, som er foranlediget ved den ny Lov, vi have faaet med Hensyn til Erhvervelse af Statsborgerret eller Indfødsret, det vil jo gøre en Forandring i den

Bestemmelse, vi have nu, idet en Lov, som vedtages nu, ikke vil kunne indeholde de samme Udtryk med Hensyn til Indfødsretten som den tidligere Lov. Men det er jo altsaa kun en rent redaktionel Forandring, som ikke tilsigter at forandre noget væsentlig i Lovforslaget, og jeg skal altsaa kun lige nævne det. — Derimod er der i § 2 ret væsentlige Forandringer, og den væsentligste af disse er jo den, at medens det nu hedder, at der skal være forløbet 10 Aar, efter at Vedkommende har modtaget Hjælp af det offentlige, forinden de kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, saa foreslaa vi her, at disse 10 Aar forandres til 5 Aar. Vi tro i saa Henseende at være i Overensstemmelse med et meget almindeligt Ønske, som gør sig gældende rundt omkring i Landet, og jeg tror, at enhver, som kender til den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsesloven har virket, og hvilke Kvaler det kan volde for Folk i den Alder, at holde sig borte fra Fattigvæsenet, vil erkende, at det er et alt for langt Tidsrum, som kræves, i hvilket Fattighjælp ikke maa ydes til Vedkommende, naar dette Tidsrum er fastsat til 10 Aar, og vi have derfor ment at burde foreslaa, at dette Tidsrum forandres til 5 Aar, som allerede i og for sig er et meget langt Tidsrum, men vi have dog ment at burde blive staaende derved.

Saa have vi med Hensyn til en Bestemmelse foretaget en Forandring i Lovforslaget, saaledes som det forelaa tidligere, og det er ved den Bestemmelse, som findes i § 2, det næste Stykke efter c., hvori der siges, at „den Hjælp af det offentlige, der er tilstaaet den paagældende paa Grund af Sygdom, der har ramt enten ham selv eller Personer, over for hvem han har fuld Forsørgelsespligt, betragtes over for nærværende Lov ikke som Fattighjælp.“ Jeg tror, det er en Bestemmelse, som det er nødvendigt at tage med, naar man husker paa, at her er Tale om Personer i Alderen mellem 55 og 60 Aar, altsaa i en Alder, hvor de ere i meget høj Grad udsatte for at komme til at lide af Sygdom. Disse Personer have naturligvis store Vanskeligheder ved gennem deres Arbejde at skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold, deres Kræfter ere jo allerede ved at svækkes, og naar vi kende Forholdet paa Arbejdsmarkedet, vide vi jo, at Arbejdsgiverne i Reglen trage efter at faa yngre og kraftige Folk i deres Tjeneste, og de gamle ere derfor udsatte for at komme til at lide under Arbejdsløshed.